

NACHTRAAFMEISJE

Bij Clavis Uitgeverij staat het kind centraal.
Wij geloven namelijk dat de wereld van morgen
er zal uitzien als de dromen van de kinderen
van vandaag. Het is onze missie om hun
leefwereld elke dag zo mooi mogelijk te maken.

Gitta Van Lommel

Nachtraafmeisje

© 2025 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York

Omslagontwerp: Clavis Studio

Illustraties: Lauren Pletinckx

Trefw.: boeken, bibliotheek, fantasie, schoonheid, liefde, verdriet

NUR 282

ISBN 978 90 448 5636 1

D/2025/4124/038

Alle rechten voorbehouden

Tekst- en datamining niet toegestaan

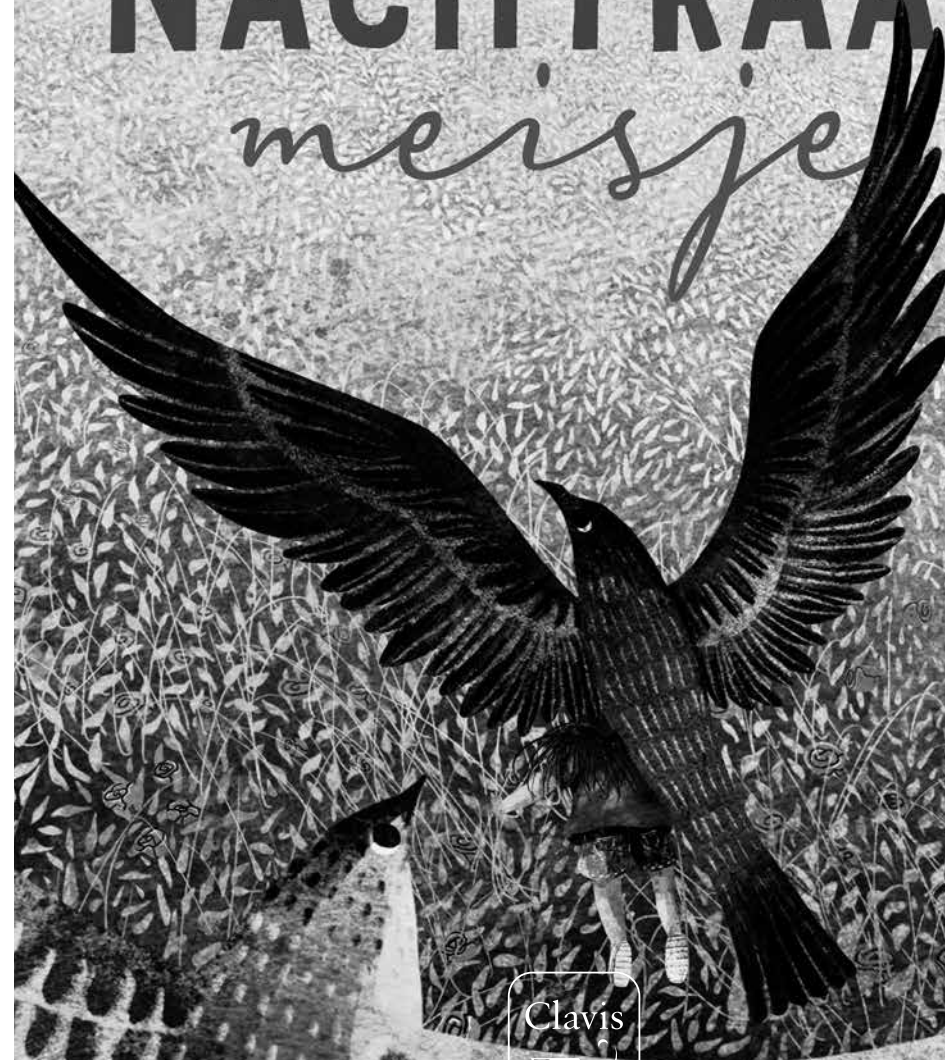
www.clavisbooks.com

www.gittavanlommel.be

www.laurenpletinckx.com

Gitta Van Lommel & Lauren Pletinckx

NACHTRAAF *meisje*

Clavis

Hoofdstuk 1

De ladder in de bibliotheek

Rosalie stapte flink door. Ze kon haar zus maar net bijhouden. De weg naar de bibliotheek was best ingewikkeld. Ze zette stiekem met een balpen een streepje op haar linkerhand als ze naar links gingen en eentje op haar rechterhand als ze naar rechts liepen.

Anna stopte niet met praten. Ze had op school een leesopdracht gekregen en wilde daar zo snel mogelijk aan beginnen. Ze had dringend-dringend-dringend boeken nodig van de bib.

‘We zijn er bijna,’ zei Anna plots. ‘Daar aan het groene hek rechtsaf, dan de straat over en je botst recht op de bib. Zie je dat gebouw met de witte ramen naast het postkantoor?’

Rosalie voelde hoe de hand van Anna stevig in de hare kneep. ‘Ja hoor,’ wilde ze zeggen, maar Anna had haar al meegesleurd, de straat over en door de grote witte poort.

‘Vooruit, Rosalie, langs hier. Daar is de rij met kinderboeken. Je mocht van mama drie boeken kiezen. Ik kom je straks halen, hoor. Dag zusje.’ En weg was Anna.

Rosalie ademde diep in. Overal waar ze keek, stonden rekken met boeken. De mensen in de bib zwegen, maar als ze toch iets zeiden, leek het of ze een geheim verklapten. Ze bewogen traag en namen de boeken uit het rek met dezelfde voorzichtigheid waarmee mama en papa de kristallen vaas oppakten die ze op hun trouwdag hadden gekregen.

De rekken waren hoger dan de grote eik die thuis in de tuin

stond. Rosalie ging op haar tenen staan en probeerde te kijken waar de rekken bovenaan stopten. Toen zag ze de ladder. Hij stond een beetje verstopt achter een grote plant. Er hingen spinnenwebben op, maar hij zag er stevig uit. Onderaan de ladder waren wieltjes, zodat je hem opzij kon duwen.

‘Vooruit met de geit,’ zei Rosalie, want dat zei papa ook altijd als hij iets nieuws durfde. Op restaurant een gerechtje bestellen dat hij nog nooit had geproefd. Of zijn baard helemaal afscheren.

Ze plaatste haar rechtervoet op de onderste sport, hield zich stevig vast aan de zijkant van de ladder en vertrok. Terwijl ze klom, keek ze tussen de sporten door naar de vrolijk gekleurde ruggen van de boeken. De mensen onder haar werden kleiner en kleiner. Soms stopte Rosalie en zwaaide naar beneden, maar niemand zwaaide terug. De haartjes op haar armen stonden recht. Ze zette de kraag van haar jas op en begon aan de laatste klim. De ruggen van de boeken waren nu vaalgrijs. Nog drie sporten, nog twee ... Ze was er! De mensen beneden waren stipjes geworden.

Hijgend ging Rosalie op de bovenste sport zitten. Ze leunde achterover, zodat haar hoofd de boeken net raakte. Alles was grijs en rook naar de stofjas van papa die in de garage hing.

‘Even uitrusten,’ zei Rosalie tegen zichzelf. Ze deed haar ogen toe.

‘Mijn verhaal is werkelijk ongelooflijk interessant,’ zei een stem die van onder water leek te komen. ‘Het gaat over de zeeën en de vissen en de planten die daar leven.’

‘Klopt, erg interessant, maar behalve naar vissen en planten kijken, valt daar niet veel te beleven. Mijn verhaal speelt zich af in de woestijn. Al ooit gehoord van de wangzakmuis? Ik dacht het niet,’ raspte een schuurpapierstem.

Rosalie maakte met haar handen twee grote oorschelpen en hield haar hoofd scheef.

‘Hé, jij daar!’ schalde een cimbaalstem. ‘Hierlangs, meisje. Ik vertel je wat grappigs. Wil je platliggen van het lachen? Nou, dat kan bij mij!’

‘Knibbel, knabbel, knuisje, wie knabbelt er aan mijn huisje? Steek je arm maar door het rek, lief meisje,’ fleemde een dunne stem.

‘Niks van, gemene heks!’ antwoordde Rosalie. Ze duwde tegen het rek, zodat de ladder een eind opzij rolde. Hij kwam tot stilstand voor een open plek in de boekenrij. ‘Wat is dat?’ fluisterde ze. ‘Hier ontbreekt een boek.’

‘Niet echt hoor, dat boek is nog op komst.’ Deze stem klonk een beetje als die van papa. Als hij veel tijd had en een moeilijke rekensom uitlegde. Met een lekkere kop chocolademelk erbij. ‘Er zijn hier en daar lege plekken. Voor de boeken die nog moeten komen. Dit is trouwens de plek van jouw boek,’ vervolgde de stem.

‘Wauw! Wat spannend. Wanneer komt het?’ vroeg Rosalie.

‘Als het klaar is. Als jij het geschreven hebt. Alleen schrijvers schrijven boeken. Jij bent een schrijver. Ik zag het meteen. Ik ben dan ook een encyclopedie.’

‘Maar wanneer zal het klaar zijn, meneer de encyclopedie?’ vroeg Rosalie beleefd. Ze wilde de vriendelijke chocola-sommen-uitlegstem zeker niet boos maken. Dat gebeurde soms als Anna ondervraagd werd door papa en ze lastig deed.

‘Op het juiste moment,’ antwoordde de stem. ‘Als je kennisgemaakt hebt met liefde en schoonheid. Eerder zal het niet zijn.’

‘En een beetje verdriet,’ klonk het zacht als spinrag vanuit een ander rek.

‘Sst, het is nog maar een kind. Let een beetje op.’ De chocola was uit de stem verdwenen.

‘Liefde en schoonheid, en een beetje verdriet,’ herhaalde de zachte stem.

‘Sst,’ klonk het in koor.

‘Niet lastig doen, mevrouw,’ zei Rosalie zachtjes. ‘Het is hier net zo fijn. Liefde en schoonheid. Wat een mooie woorden.’ Ze herhaalde ze een paar keer na elkaar.

‘Liefde en Schoonheid,’ borrelde op uit het water.

‘Liefde en Schoonheid,’ riep de heks vals.

‘Liefde en Schoonheid,’ zongen de schelle stem en de schuurpapierstem samen.

‘En een beetje verdriet,’ weefde de spinragstem.

‘Ssst.’ De boeken wapperden met hun bladzijden. ‘Ssst.’

‘En een beetje verdriet,’ zong de spinragstem een tikkeltje hoger.

De boeken wapperden nu zo hard dat er een wind opstak. Ssssijt. Ssssijt! Ssssijt! Een luchtkolom wervelde rond Rosalie en vormde een windhoos. Ze klemde zich vast aan de ladder, maar de wind was veel te sterk. Rosalie viel. Ze viel. En viel. Boeken ... Boeken ... Boeken ... BOEM!

‘Hé zus,’ klonk de stem van Anna. ‘Ik was je aan het zoeken. Waar zijn je boeken? Heb je niets gekozen? Hoe kan dat nu? Je wilde zo graag meekomen!’

Rosalie zweeg. Ze keek naar boven.

‘Rosalie heeft geen enkel boek geleend,’ zei Anna tijdens het eten tegen mama. Ze kauwde op een groot stuk pannenkoek.

‘Waarom niet, liefje?’ vroeg mama.

Rosalie keek naar haar bord.

‘Maar meisje toch,’ lachte papa. Hij streek over haar lange haren en knipoogde even naar mama. ‘Ga je de volgende keer weer mee met Anna?’

‘Ja hoor,’ knikte Rosalie. Ze nam het stroopflesje en vormde een grote stroop-L op haar pannenkoek.

‘Aha, toch de L van lezen,’ kwebbelde Anna. De stroop droop langs haar kin.

‘Nee,’ zei Rosalie. Ze kneep opnieuw in het flesje en maakte een fijn lusje aan de L.

Die avond ging Rosalie vroeg naar boven. Ze zocht op de zolder twee kartonnen dozen. Met een schaar maakte ze er bovenaan een gleuf in. Op de ene doos schreef ze in grote letters LIEFDE en op de andere doos SCHOONHEID. Toen schreef ze op een briefje ~~mama~~ en ~~papa~~ en stopte dat in de eerste doos.

Daarna zat ze een hele tijd op haar bed terwijl ze naar de dozen keek.

‘Nog niet aan het slapen, mijn dromertje?’ vroeg mama toen ze haar kwam instoppen. Het haar van mama rook naar pannenkoeken.

‘Nee,’ schudde Rosalie.

Toen mama weg was, glipte ze stilletjes uit bed. Ze nam een leeg zakdoekendoosje uit de kast en krabbelde slordig in de benedenhoek EEN BEETJE VERDRIET. Die doos stopte ze in een hoekje helemaal achteraan in de kleerkast.

Toen sliep ze in.

